

Arrest

nr. 300 203 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot I. M. S. A. in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In haar

verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 295 235) wordt als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, die de Libische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar hij er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat hij in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat hij er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Hij slaagde er immers niet in aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk problemen ondervond met de militie omwille van zijn werkrelatie met zijn voormalige werknemer B.. Verder oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in Libië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 283 202 van 16 januari 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek haalde verzoeker aan dat zijn vrees nog steeds actueel is. Hij verklaarde dat zijn neef omwille van hem eind december 2022 aangevallen en beschoten werd. Voorts stelde hij dat zijn echtgenote zwanger is. Zijn ongeborn kind heeft het syndroom van Down en vermoedelijk een hartafwijking. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij een kopie neer van het proces-verbaal dat zijn broer naar aanleiding van de beschieting van zijn zoon had laten opmaken bij het politiekantoor van Zuara. Hij legt tevens een document neer in verband met de zwangerschap van zijn echtgenote.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 283 202 van 16 januari 2023.

(ii) verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name zijn problemen met de militie.

(iii) wat betreft de beschieting van zijn neef er opgemerkt kan worden dat deze volgens zijn verklaringen rechtstreeks voortvloeit uit de problemen die hij in het kader van zijn eerste verzoek aanhaalde. Daar zijn relaas als ongeloofwaardig geapprecieerd werd, kan er evenmin aan de beschieting enig geloof gehecht worden. Het document dat hij ter staving van deze gebeurtenis neerlegt een kopie is en heeft in dat opzicht weinig bewijswaarde. Het heeft immers weinig voeten in de aarde om met het nodige knip- en plakwerk zulke documenten te fabriceren. Voorts is een dergelijk document slechts opgesteld op basis van verklaringen van een verwant die op geen enkele manier geverifieerd kunnen worden. Uit niets, behalve uit de verklaring opgenomen in het document, kan er overigens geconcludeerd worden dat zijn neef omwille van hem in zijn wagen beschoten zou zijn. Zijn verklaringen en dit document zijn onvoldoende om de ongeloofwaardigheid inzake zijn verklaringen vastgesteld in zijn eerste verzoek te wijzigen.

(iv) wat betreft de medische problemen van zijn ongeborn kind, gestaafd door de medische attesten, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake

subsidiare bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient een aanvraag van machtiging tot verblijf gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(v) er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te

motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal wel degelijk de inhoud van het proces-verbaal beoordeeld en heeft hij niet enkel gesteld dat het proces-verbaal een kopie betreft dat makkelijk te fabriceren is met het nodige knip- en plakwerk, zoals blijkt uit de vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing. Er wordt op goede gronden gemotiveerd in de bestreden beslissing dat dit proces-verbaal louter werd opgesteld op basis van de verklaringen van een verwant. Er blijkt niet dat de politie is overgegaan tot onderzoeksdaden, teneinde de verklaringen van zijn deze verwant te verifiëren. Het proces-verbaal verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van de afgelegde verklaringen van zijn broer. Voorts behoort het tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Heden borduurt verzoeker verder op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en een document heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve lijkt verzoekster evenmin elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag

beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP verwijst naar haar verklaring in vorige zaak, nr. 7 op de rol. Bovendien wijst ze op de medische problemen van haar kind, een bijzondere kwetsbaarheid en moeilijk om zich staande te houden in haar land van herkomst.”

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenoot, de heer I. M. S. A., worden aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist. Zij verwijst ter terechtzitting naar de verklaring in de zaak met nummer 7 op de rol, zijnde de zaak betreffende haar echtgenoot. In die zaak wordt bij arrest nr. 300 202 van 17 januari 2024 als volgt gemotiveerd:

“4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP is het oneens met de beschikking en wijst op het neerleggen van het proces-verbaal van de politie van Zuara als nieuw element, het is een bevestiging van haar eerdere verklaring een officiële klacht ingediend te hebben, gevolgd door een officieel onderzoek. Ze wijst erop dat het CGVS haar eerdere verklaringen niet als niet-authentiek hebben beoordeeld. Dit PV heeft ze nu gekregen van haar broer, waardoor ze het niet eerder kon neerleggen, belangrijk in dit verband.”

Met haar betoog ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar betoog dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt onder meer dat wordt geduid dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw lijkt voor te houden, de commissaris-generaal wel degelijk de inhoud van het proces-verbaal heeft beoordeeld en hij niet enkel heeft gesteld dat het proces-verbaal een kopie betreft dat makkelijk te fabriceren is met het nodige knippen plakwerk. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat dit proces-verbaal louter werd opgesteld op basis van de verklaringen van een verwant en dat niet blijkt dat de politie is overgegaan tot onderzoeksdaeden, teneinde de verklaringen van deze verwant te verifiëren. Het proces-verbaal verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van de afgelegde verklaringen van haar broer. Het besluit luidt dat het gegeven dat de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en een document heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich ook niet van die aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas. Ter terechtzitting beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot het aangeven het niet eens te

zijn en vervolgens voert zij slechts een herhalend betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herformuleert zonder in concreto in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. De toevoeging van de verzoekende partij ter terechtzitting dat het belangrijk is in dit verband dat zij het proces-verbaal nu gekregen heeft van haar broer, waardoor ze het niet eerder kon neerleggen, doet niet anders denken. Ook hiermee slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen betreffende dit document en brengt zij dan ook geen argument aan dat noopt anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.”

4.2. De verzoekende partij wijst ter terechtzitting voorts op de medische problemen van haar kind.

Hierover werd echter reeds standpunt ingenomen in de beschikking in hoofde van haar echtgenoot die in voormelde beschikking, die haar betreft, wordt overgenomen. Hierin wordt geduid dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd dat de medische problemen van het ongeborn kind, gestaafd door de medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door ter terechtzitting louter opnieuw te verwijzen naar de medische problemen van haar kind en dit zonder verdere toelichting te bestempelen als een bijzondere kwetsbaarheid, slaagt de verzoekende partij hierin niet en doet zij dan ook niet anders denken dan hetgeen reeds werd vastgesteld. In de mate dat de verzoekende partij voorts doelt op een eigen bijzondere kwetsbaarheid, geeft zij eveneens geen verdere verduidelijking en concretiseert zij haar betoog evenmin zodat zij ook hiermee geen ander licht laat schijnen op de gronden van voormelde beschikking.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij zonder verdere stoffering stelt dat het moeilijk is om zich staande te houden in haar land van herkomst. Hoe dan ook vallen socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn deze slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door intentioneel handelen of nalaten van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Libië op intentionele wijze door het handelen of nalaten van een actor van vervolging zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS